

De Levende Berg

De Sint-Pietersberg leeft. Je ziet het in de bloemenpracht en ruikt het in de kruidenrijkdom. Je voelt het in de heuvels en vergezichten. Je hoort het in de sprinkhanen, de kikkers en de vogels. En in de stilte.

Dit is een plek van rust en ruimte, maar ook een plek vol verhalen. Van natuur en cultuur. Van miljoenen jaren geschiedenis. Van mensen die hier leefden, werkten en bouwden.

Want de berg is niet alleen een landschap van schoonheid, maar ook een bron geweest van wat nodig was om te leven: om monden te voeden en steden te bouwen. Zo reikt de betekenis van de Sint-Pietersberg verder dan Maastricht.

Vandaag groeit hier nieuw leven, tussen eeuwenoude groeves en uitgestrekte tunnels, langs steile hellingen en kalkgraslanden. Schapen en geiten houden het landschap open. Bloemen en kruiden keren terug. Vlinders fladderen door het kalkrijke grasland. In de mergelwanden broedt de oehoe. Langzaam keert de rijkdom aan soorten terug.

Wat als de Sint-Pietersberg uitgroeit tot de plek met het rijkste leven van Nederland? Tot een kraamkamer voor nieuwe soorten, een veilige haven voor kruiden, planten en dieren die bijna verdwenen zijn. Tot een landschap dat laat zien wat mogelijk is wanneer mensen blijven zorgen voor wat groeit.

Die toekomst vraagt tijd en aandacht. En mensen die zich verbonden voelen met deze plek. Zorgen voor de Sint-Pietersberg is bijdragen aan iets dat ons overstijgt. Door vandaag te beschermen wat morgen van waarde is. Voor de natuur. Voor het landschap en de stad. Voor het leven dat hier blijft groeien.

Een Sint-Pietersberg boordevol leven.

De Levetege Berg

De Sint-Pietersberg leef. De zuus 't in de blommeprach en ruuks 't in de kruieriekdom. De veuls 't in de heuvels en de oetziechte. De huurs 't in de sprinkhaone, de kwakvorse en de veugel. En in de stètte.

Dit is 'n plek vaan rös en ruimte, meh ouch 'n plek vol verhaole. Vaan natuur en cultuur. Vaan mieljoene jaore historie. Vaan lui die hei leefde, wèrkde en bouwde.

Want de berg is neet allein e prachteg landsjap, meh is ouch 'n bron gewees vaan wat nudeg waar um te leve, um mun te veuje en stei te bouwe. Zoe reik de beteikenis vaan de Sint-Pietersberg wijer es Mestreech.

Vendaog greujt hei nui leve, tösse iewe-aw opgraovinge en oetgestrèkde geng, langs steil hellinge en kalkgraasland. Sjäöp en geite hawwe 't landsjap ope. Blomme en kruie koume trök. Kapelle fladdere door 't kalkriek graasland. In de melgerwen breujt d'n oehoe. Lankzaam kiert de riekdom aon soorte trök.

Wat es de Sint-Pietersberg oetgreujt tot de plek mèt 't riekste leve vaan Nederland? Tot 'n kraomkamer vaan nui soorte, 'n veilege have veur kruie, plante en bieste die bekans verdwene zien. Tot e landsjap dat liet zien wat meugelek is es lui blieve zörge veur wat greujt.

Die touwkoms vreug tied en aondach. En lui die ziech verboonde veule mèt dees plek. Zörge veur de Sint-Pietersberg is bijdrage aon get dat us euverstijg. Door vendaog te beheuje wat mörge vaan weerde is. Veur de natuur. Veur 't landsjap en de stad. Veur 't leve dat hei blijf greuje.

'ne Sint-Pietersberg knatsjvol leve!